

LBRIS

We know
books

gama
imago®

PAGES & CO

volumul I

TILLY ȘI
RĂTĂCITĂTORII

ANNA JAMES

Ilustrat de Paola Escobar

Traducere din limba engleză și note de Adrian Deliu

PRIVELIȘTEA DE LA POARTA
BÂLCIULUI

Matilda Pages deschise ușa librăriei Pages & Co. și inspiră adânc familiara mireasmă de lumânări proaspăt stinse, ciocolată neagră și, firește, cărți. Pentru o clipă, uită de faptul că tocmai fusese stropită cu noroi și se bucură pur și simplu de săptămâna de vacanță care i se așternea în fața ochilor ca priveliștea de la poarta bâlciului. Însă balonul de liniște se sparse când simți umezeala pătrunzându-i prin ciorapi, făcând-o să tremure, așa că trecu grăbită prin ușa de legătură dintre librărie și strâmta casă în care locuia împreună cu bunicii. Lăsă ușa să se trântescă în urma ei, își azvârli ghiozdanul pe masă – catapultând, din greșeală, câțiva cartofi – și se trânti dramatic pe scaun.

Rămase așa pe moment, așteptând o reacție din partea bunicii, iar când mamaia se întoarse în sfârșit, Tilly își lăsă, cu un gest teatral, capul peste mâinile de pe masă.

— A sosit vacanța, Tilly, zise mamaia, privind în jur nedumerită. Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Și de ce te răzbuni pe cartofi?

Tilly se îmbujoră și începu, rușinată, să-i adune de pe jos.

— Și ești learcă – doar nu mai plouă și acum, nu? întrebă mamaia, privind pe fereastra bucătăriei.

Își mângâie nepoata pe creștet cu afecțiune, în timp ce Tilly îngenunchea ca să recupereze un cartof rătăcit, care se rostogolise în coșul pisicii. Tilly oftă și se rezemă de picioarele bunicii.

— Grace a trecut cu bicicleta printr-o băltoacă și m-a stropit toată.

— Doar n-a făcut-o dinadins, nu? zise mamaia, cu blândețe.

Tilly pufni vehement.

— Voi două nu erați ca surorile? întrebă mamaia.

— Asta a fost odată, când eram mici. Acum și-a făcut prietene noi, răspunse Tilly. A intrat în echipa de netball¹ și tot ce vrea acum e să fie cu fetele alea. Stă în fiecare zi cu Ammara și cu Poppy.

— Eu le-am cunoscut pe Ammara și pe Poppy? se interesă mamaia.

¹ Sport cu mingea, în care două echipe de câte șapte jucători încearcă să acumuleze puncte aruncând mingea printr-un inel metalic fixat la înălțime. Este o versiune incipientă a jocului de baschet și se practică în special în școlile din țările care fac parte din Commonwealth, cunoscând o popularitate mai mare în rândul fetelor (n. trad.).

— Nu, ele au fost la St. Enid și stau tot timpul împreună.

— Ei bine, ce-ar fi să le inviți pe unele dintre ele pe-aici, pe timpul vacanței? propuse mamaia. Ca să vă cunoașteți mai bine.

— Nu cred că ar veni, răspunse Tilly, nesigură. Mereu șușotesc și chicotesc despre nu știu ce când încerc să vorbesc cu ele.

— Ar putea să te surprindă. N-ai de unde să știi dacă nu încerci, zise mamaia. Fii curajoasă, Matilda. Fii curajoasă, fii...

— Fii curajoasă, fii curioasă, fii bună, o întrerupse Tilly. Știu.

— Asta îi spuneam noi mereu mamei tale, în copilărie, adăugă mamaia.

— Eu doar sunt de părere că unora le vine mai de la sine curajul decât altora, zise Tilly.

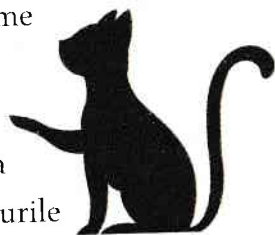
— Adesea, lucrurile care nu ne vin de la sine sunt cele mai importante, declară mamaia. Și-acum, ce-ar fi să-ți scoți uniforma asta udă și să faci un duș? Îți pregătesc o ciocolată caldă, ca să sărbătorim începerea vacanței.

După douăzeci de minute, Tilly era curată și uscată, îmbrăcată cu hainele ei de casă, ducând în mâini două

LIBRIS We know books
câni cu ciocolată caldă, cu frișcă deasupra — una pentru ea și una pentru bunicul ei. Împinse cu spinarea ușa bucătăriei și intră de-a-ndăratelea în librărie. Pages & Co. era locul preferat al lui Tilly din întreaga lume. Privită de afară, de pe aglomerata arteră principală din nordul Londrei, arăta ca o librărie întru totul normală, dar, odată ce intrai, nu prea reușeai să înțelegi cum de încăpea totul între pereții săi banali.

Prăvălia era alcătuită din cinci paliere cu unghere și separeuri, canapele și fotolii moi, cu un labirint de rafturi cu cărți orientate în direcții diferite. O scară în spirală dănuia pe unul dintre pereți, iar mai multe scări din lemn vopsit se înălțau prin colțurile mai greu accesibile. Ferestrele înalte și boltite o făceau să semene un pic cu interiorul unei biserici, atunci când se revărsa lumina înăuntru și făcea să danseze prin aer firicelele de praf. Când era vreme bună, soarele scălda podeaua, iar pisica prăvăliei — botezată Alice datorită firii ei curioase — putea fi deseori găsită dormind în locurile cele mai călduroase. Pe timpul verii, șemineul mare din spatele casei de marcat era plin de dădea pe dinafară cu flori proaspete, însă acum, fiind octombrie, în el ardea focul.

Tilly nu fusese niciodată prea departe de Londra, dar se simțea ca o călătoare experimentată între filele cărților: alergase pe acoperișurile Parisului, învățase să zboare călare pe coada măturii și văzuse aurora boreală de pe puntea unei nave. Explorase tărâmurii fantastice și grădini secrete, cu fete curioase și neascultătoare. Găsise cărți care o conduseseră spre lungi polemici cu tataia, însoțite de turtițele mustind de unt, și descoperise povestiri pe care le citea și le recitea iar și iar, până când căpătau o strălucire mult mai intensă decât interminabilele teste de la școală. Descoperise prietenii care păreau lipsite de complicatele reguli sociale de la școală. Uneori, Tilly avea impresia că existase o lecție în care fusese explicată noțiunea de prietenie, însă ea fusese bolnavă și nu reușise să recupereze ceea ce se predase.

Tataia era la teighea, sortând cărțile comandate de clienți, împerechind bonurile cu titlurile și stivuindu-le frumos, pregătite pentru livrare. Tilly depuse pe teighea cea de-a doua cană cu ciocolată caldă, izbutind să nu verse prea mult din ea.

— Vacanță plăcută, Tilly! zise bunicul, ciocnindu-și cana de a ei.

Bău zdravăn și se prefăcu, ca de fiecare dată, că nu observă frișca rămasă pe buza de sus.

— Ai teme multe?

— Trebuie să citesc o carte pe care n-am mai citit-o până acum, răspuse Tilly, cu o înfățișare serioasă.

— Dumnezeu, dragă, exclamă tataia, rânjind. Ar fi cazul să te-apuci de asta imediat dacă vrei să sperii măcar c-o s-o termini într-o săptămână.

Tilly chicoti și-și vârî degetul în frișca din cană, gândindu-se la teancul de cinci cărți pe care și-l aranjase lângă pat, pentru lecturile de vacanță.

— Doamna Webber chiar ne-a zis că, după vacanță, o să începem un proiect despre personajele noastre preferate din cărți și că, dacă vrem să furăm startul, putem să ne gândim la ale noastre. Tu pe care l-ai alege?

— Ce întrebare! comentă bunicul, lingându-și frișca de pe buze. Trebuie să recunosc că instinctul mă împinge spre Sherlock Holmes, dar o să mă gândesc serios și-o să-ți dau răspunsul oficial. Și, în afară de munca ta deosebit de trudnică, ce planuri mai ai pentru săptămâna asta? Vine Grace pe-aici?

— Nu știu de ce tu și mamaia mă tot întrebați despre Grace, zise Tilly.

— Chiar? se miră tataia. Păi, credeam că e cea mai bună prietenă a ta, nu?

— Nu există o cea mai bună prietenă a mea, răspuse Tilly, cu fermitate. Mi-am dat seama că n-are nimeni stofă de așa ceva la școală.

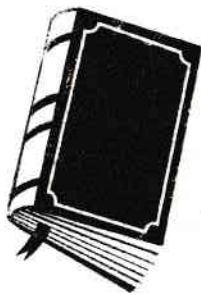
— Și ce înseamnă, mai precis, stofă de cea mai bună prietenă a cuiva? se interesă tataia.

— Cineva care-ți rămâne alături, cineva care nu se plictisește niciodată să discute cu tine. Cineva cu o fire aventuroasă, o persoană inteligentă, curajoasă, amuzantă..., zise Tilly, enumerându-și pe degete criteriile. Cineva ca Anne Shirley² sau Alice din Țara Minunilor – întâmplător, astea sunt personajele mele preferate.

Cu foarte puține excepții, Tilly observase că prefera compania personajelor din cărți în locul majorității persoanelor pe care le cunoștea în viața reală.

— Nu sunt convins că există vreun soi de model universal de cea mai bună prietenă, Tilly, afirmă, precaut, tataia. Uneori, te împrietenești cu o persoană la care te-ai fi așteptat cel mai puțin. Prietenii trebuie să scoată la suprafață tot ce e mai bun în tine, nu să fie la fel ca tine. Sunt convins că există cineva cu care te potrivești perfect.

Tilly încercă să se închipuie ca o potrivire perfectă pentru o potențială cea mai bună prietenă. Dar când se gândi la ea prea direct, simți că imaginea se încețoșează, ca o fotografie mișcată, iar când se compară cu personajele pe care le cunoscuse în cărți, hârtia și cerneala i se părură mai reale decât pielea și oasele ei.

² Personajul principal al romanului *Anne de la Green Gables*, al scriitoarei canadiene Lucy Maud Montgomery (n. trad.).

— Și, deocamdată, mă ai pe mine, continuă tataia. Asta dacă ai chef de un cel mai bun prieten mai bătrân, cu mustați și o prăvălie cu cărți.

— Exact, confirmă Tilly, încercând să-și șteargă din minte toate gândurile referitoare la presupusele cele mai bune prietene. N-am nevoie de nimeni care nu trăiește în Pages & Co.